

Önceliklerimiz

Ve

Denge

Ölçülerimiz (1)

Bismillahirrahmanirrahîm.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemîn. Vessalâtu vesselâmu alâ Rasûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ecmaîn.

Ümmeti Muhammediz Elhemedülillah. ALLAH'a iman etmek, ahirete iman etmek gibi iman ve müminlik karakterini oluşturan hususlarda, önceki ümmetlerle eşit bir noktadayız. Ama iki noktada önceki bütün ümmetlerden farklıyız. Birincisi, evrensel bir din olarak ALLAH (c.c), İslâm'ı gönderdi. İkincisi de, insanlık için çıkarılmış karakterli bir ümmetiz biz. Bizden önceki ümmetlerde yetmiş sene, seksen sene bir dağda ibadet etmek, Allah'ın iyi kulu olmanın ölçüsüydü. Bu hikâyelerde hadis kitapları da dâhil bir sürü menkibe kitaplarını doldurur. Filan israiloğullu zat, şu kadar sene ibadetle meşgul olmuş, şu kadar sene dağda namaz kılmış, oruç tutmuş denir. Bizim ümmetimiz, dağlara çekilme hakkı olmayan bir ümmettir. Bu nedenle biz, iman noktasında eski ümmetler Adem Aleyhis Selâm'dan beri kim hangi peygamber hangi dinle gelmişse, onlarla eşitiz. Hiçbir farkımız yoktur. Aynı cennet için çalışıyoruz, aynı cehennemden kurtulmaya çalışıyoruz onlarla. Yalnız, bizim bütün insanlık için çıkarılmış boyutumuz -ki Kuran'ı Kerimimiz bizi böyle takdim ediyor- "İnsanlık için çıkarılmış bir ümmetsiniz siz" diyor. Ortadoğu'nun bir kasabasında, bir köyde, ölünceye kadar o peygamber devam etmek üzere gönderilmiş bir din değildir İslamiyet. İnsanlık kadar eski, insanlık kadar yaygın sorunları omuzlanmak zorunda olan bir ümmettir.

Eski ümmetlerde, mesela Musa (a.s)'da, Musa (a.s) ölünce Tih vadisinde, İsrailoğulları da orada sürünmek zorunda kaldılar. Çünkü Peygamber gitti, yeni Peygamber gelinceye kadar bekleyecekler, o Peygamberle beraber, o Peygamber nereye taşıyacaksa, o taşıdıkları yere kadar gidecekler. Onlarda din, buydu. Bizde ise arkadaşlar, Peygamber Aleyhis Selâm'ın cesedini toprağa koymadan, ümmetin siyasetiyle, dertleriyle ilgilenen Ebubekirlere kaldı dava. Biz, insanlık için çıkarılmış ümmetiz! Bunun için yüz yirmi bin kişi Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i, haccında, veda konuşmasında dinledi. Ama on bin kişi, Mekke-Medine mezarlığına gömülmedi. Ürdün'de, Ürdün nehrinin kenarında, sadece on bin ceset var Sahabe-i Kiramdan. Şam'da, belki on beş bin Sahabî var. Basra'da şu kadar var, Mekke'de, Medine'de Rasulullah'ın yanı başında on bin kişi yok. Peygamber Aleyhis Selâm'ı orada bırakıp, Peygamberin Dini'nin gittiği yerlere gittiler. Ya da götürmek istedikleri yerlere gittiler. Bu nedenle, bu Ümmeti, İsrailoğulları'nın menkibeleri üzerinden tanıyanlarla, Kuran'ın: "Bütün insanlık için çıkarıldınız" ayetinden tanıyanlar arasında bir fark muhakkak olmalıdır.

Şu kadar ki, İsrailoğulları'nın yetmiş sene, seksen sene filan dağda ibadet ederek bir barakada, yemeden içmeden secde halinde ömür geçirmiş insanlık ile bu Ümmetin Ebu Bekirleri arasındaki fark elbette... Bu ümmet ibadet kimliğini ikiye bölmüştür: İşte dağda ibadet edenler ve bir de insanlığın dertleriyle uğraşanlar şeklinde bir tasnif getirmiyorum. Tam aksine, önceki ümmetler dağlarda Rablerine ibadet ediyorlardı, bununla övünüyorlardı, biz bunu Peygamber Aleyhis Selâm'ın ağzından da duyuyoruz. Biz ümmet olarak o bölümü, artı, üzerimize yüklenmiş insanlığın dertlerini sahiplenme bölümü olarak ibadet ediyoruz.

Şu şekilde bir tasnif yok: "Eski ümmetler hep bireysel ibadetlerle meşguldüler, sabaha kadar şunu yapıyorlardı, akşama kadar ibadeti yapıyorlardı. Biz artık farklı bir ümmet olduk, bizde insanlık geldi. Farz namazları kılar işimizi bitirir, acili olan yani farz olan acil işleri yaptıktan sonra Ümmeti Muhammed olarak biz dünya işiyle meşgul oluruz, Ya da dünya insanlarıyla meşgul oluruz." gibi bir

ayırım yok. Peygamber Aleyhis Selâm Efendimiz'in şahsında şekillendiği gibi, bizim şahsımızda da Mü'minler olarak şekillenmesi gereken şey şudur: Şişinceye kadar ayakların ibadet etmek, namaz kılmak, helak oluncaya kadar da insanlıkla meşgul olmak. Peygamber Aleyhis Selâm böyleydi, birinci derecede O'na yakın olan Ashâb-ı Kiram da böyle bir Müslümanlık yaşadılar.

Özet olarak değerli arkadaşlarım!

İslâm dediğimiz din, önceki dinlerde olduğu gibi yirmi dört saat namaz, orucu da ihtiva ediyor ama önceki dinlerde var olmayan, önceki Peygamberlerin getirdiği sistemde var olmayan, ilave olarak "bütün insanlığın kahrını çekmeyi" de barındırıyor. Bir tasnif yapmamız da mümkün değil. Yani bir grup Müslümanı, biz madem bu ümmetin bu şekilde bir dertleri de var, o zaman biz kendimizi, mesela siyasetiyle ilgilenen bir grup haline getirelim, filancalar da sabaha kadar tesbih çekme uzmanı olsunlar. Bir tıp fakültesinde, bir hasta hanede, dâhiliye, ortopedi, kardiyoloji tasnifi yapıp, mesela bir kardiyolog doktorun ortopediyle hiç ilgilenmediği gibi hatta kendi ayağı kırılınca hangi merhemi süreceğini bile bilmediği gibi bir tasnif Müslüman olarak yapamayız biz. Böyle bir şey de yok.

Bir iş listemiz var. Bu iş listemizde bizim namaz kılmamız, ebeveyn ilişkilerimiz, aile atmosferimiz, çocuk yetiştirmemiz var. Bu listede dünyanın şer odaklarıyla mücadele etmemiz var. Bu listede, parayı sahiplenme ve parayı kullanma, yönlendirme işimiz var. Ki bir Müslüman cebindeki paranın kaynağından, paranın üzerindeki tasarrufundan tıpkı sabah namazından sorumlu olduğu gibi sorumlu. Bir evde bir babanın çocuğunun sabah namazı kılmamasıyla, aynı babanın oturduğu caddede veya şehirde, faizle iş yapan bir bankanın bulunması arasında sorun açısından fark yok. İkisi de Allah'a isyan nihayetinde. Bunun namaz kılmamasına belki bir muafiyet, on beş yaşından sonra kendisi düşünsün sabah namazı kılmış, kılmamış, biz eğitimimizi verdik diyebiliriz ama orda bir liralık bir faiz alınıp verildiği sürece "ne yapayım, kendisi veriyor" diyecek bir imkânımız yok. O biraz daha etkin ve baskın bir cinayet. Bu açıdan baktığımızda biz Ümmet-i Muhammed olarak evimizdeki bir hatadan şehrimizdeki bir liralık faize kadar büyük bir sorumluluk taşıyoruz. Bu birinci perspektifimiz.

İkinci perspektifimiz, insan olarak eski ümmetlerden daha fazla yük yüklendik biz. Eski ümmetler, 'Âmentü Esasları'ndan, Cennet'e girmeye kalktılar. Belki de girdiler. Biz Âmentü Esaslarıyla beraber "insanlık sorunu" diye bir sorunla da yüklü bulunuyoruz. Ama bu yük fazlalığına, bu yük farklılığına rağmen Müslüman olarak, insan olarak ben, farklı değilim. Müslümanlığım daha ağır, insanlığım aynı insanlık. İki kulaklı, iki gözlü, nihayetinde damar sayısı, kas sayısı aynı, yani bir insan olarak iki bin sene önce Ortadoğu'da bir peygamberin veya beş bin sene önce işte filan dünyanın zor şartlarında yaşayan peygamberin ümmetinin, insan olarak yarılan bedeninde ne çıkıyorsa ortaya, ben de insan olarak aynı insanım. Onun kas sayısı benden daha az değil, fazla değil. Aynı genlerden geldim. Onun kaldırma kapasitesi yirmi ise, benimde kaldırma kapasitem yirmi. Hâlbuki onun iş oranı yüzdü, benim iş oranım beş yüz oldu belki de. O, insanlığın bütünüyle mükellef değil, vadide oturup bir barakada namaz kılsa, haram yemese, zina yapmasa; Allah (c.c), onu Cennet'e koyacak. Ben ise zina yapmasam, kumar oynamasam; Cennet'e giremiyorum, zina yapanlar var bu dünyada diye, yedi milyar insanın yükünü Allah (c.c), bana taşıttırıyor. Bünye olarak benim hiçbir şekilde ondan farkım yok. İş olarak gözle ölçülemeyecek kadar büyük bir farkım var. Ortadoğu'da, resmen arkadaşlar, bir Peygamberin kimliğinden ölçebilirsiniz bunu. Salih Aleyhis Selâm veya işte Şuayb Aleyhis Selâm, hangi Peygamberi alırsanız alın bir kasabanın Peygamberi. İlk defa Musa Aleyhis Selâm, kasabanın ötesine taşınmış bir Peygamberdir. İlk defa Musa Aleyhis Selâm, bir kasaba kültürünün ötesine geçmiş; ciddi bir şekilde ülke bazında bir Peygamberlik görevi üstlenmiştir. Zaten ilk defa din öğretene, ahlak

öğreten, Peygamberliğin ötesine geçip siyasetle de ilgilenen peygamber; Musa Aleyhis Selâm olmuştur. O da muvaffak olamamıştır. Allah'ın kaderinde muvaffakiyet, O'nun için yazılmamıştır.

Bu nedenle iki perspektifi ele alıyoruz. Birincisi, bizim Müslümanlığımız, önceki ümmetlerin Peygamberlerinin, Müslümanlığının çok üstünde bir misyon taşıyor. Ama ikinci perspektiften bakıyoruz; insan olarak biz önceki ümmetlerin insanlık kimliklerinden fiziksel olarak, kapasite olarak asla farklı değiliz. Aynı kulak, aynı göz, aynı organ, aynı duyu organlarıyla yaşıyoruz. Belki de insan olarak, doğası bozulmuş bir ortamda doğup büyüdüğümüz için, onlardan biraz daha da zayıfız da denebilir. Teknik donamımız daha güçlü ama dayanma kapasitemiz daha az. Onların yürüyerek gittiği yollarda, biz arabayla gitsek başımız ağrıyor. Daha nazik ve narin bir insan modeli ortaya çıktık. Gitgide de bu narinlik, bu modernlik bizi daha da baskı altına alıyor. Yani artık ekmek yerken bile midemiz ağrıyacak mı diye dert ediyoruz. Dokunan peynir, dokunmayan yoğurt bulmak zorunda kaldık. Onlar bulsalar herhalde çakıl taşı bile yiyecek kadar daha kapasiteliydi. Yani çakıl taşı yemiyorsa da, çakıl taşı gibi mısır ekmeği yiyorlardı mesela. Bizse ekmeğin beyazı, karası, dokunanı, dokunmayanı, asitli olanı, asitsiz olanı, elmanın bile layt olanını, olmayanını ayırt etmek zorunda kalan bir hayat yaşıyoruz.

Bu bütün farklılıklar, iş yoğunluğu, işte çok büyük bir farklılık, insan olarak esasen bir farklılık yok; belki bir zayıflık söz konusu, tam ters çelişki, bizim Müslüman olarak onlardan biraz daha kolay bir din yaşıyor olmamız lazımdı, eğer matematiksel bir ölçüm yaparsak. Kaldı ki biz; yedi milyar insandan sorumlu, kıtalardan sorumlu, uzaydan sorumlu, toprağın altından sorumluyuz. Onlar, toprağın üstünün bile bütününden sorumlu olmayan bir hayat yaşadılar. Bu, arkadaşlar! İş çok, kapasite dar, sorun çok, dayanma gücümüz farklı değil. Bu iki perspektifin ortasından, Müslüman olarak, biz bir iş listesi belirleme mecburiyeti hissediyoruz. Afrika'nın en ucrasında zulüm gören insandan mesuliyet hissediyorum. Orda aç kalan bir çocuk, benden sorulur diye hissediyorum. Onu doyurmak için İstanbul'dan kalkıyorum, Afrika'ya gidiyorum. Asya'nın en ücra köşesine gidiyorum; bir aç doyuracağım diye. Ama insan olarak, ben de evimde çocuk babasıyım, çocuk annesiyim. Onu doyurmaya giderken, burada aç bırakıyor isem eğer; bir sorumluluk taşıyorum, bir iş dengesi kurmam gerekiyor benim. Bu iş dengem, 'aç bırakmadan doyurmak'. Birini aç bırakıp; öbürünü doyurmak olmayan bir sistem üzerinde çalışmam, artı, kazandırırken kaybeden olmam da yanlış.

Şöyle bir felsefeyi asla kabul edemiyorum, edemiyor olmam lazım: "Ben insanım, falancalar da insan. Onlara yardım eli uzatıyorum. Bu benim helak olmamla sonuçlanıyor." Mesela, diyorum ki: "Ben bunu toparlamak için, işte Ebu Bekir de demiş bunu." Güya Ebu Bekir'den naklediyorum şimdi bunu, kendimi kılıflandırmak için: "İşte Kıyamet Günü, Cehennem'in bir kapasitesi var, işte şu kadar tonajlı bir kapasitesi var. İşte Allah'ım sen bana o kadar büyük bir vücut ver ki büyüyeyim büyüyeyim tam cehennem'in tonajı kadar olayım. Suçlarımdan dolayı beni cehenneme at. Dolduğu için de diğer kullarını cennete koy, yer kalmadığı için! Birinci salon doldu, sizi ikinci salona alalım diye orası de cennet olduğu için mecbur insanlar cennete girsinler!" Bir sapıklığı, yapacağım çalışmalarını makul gerekçesi gibi gösteren anlayış ta bâtil.

Evet, bütün insanlıktan sorumluyum. Ama bütün insanlık üzerinde hizmetimi başarmaktan sorumlu değilim. İnsanlık kadar kapasiteli düşünmekten sorumluyum. İnsanlık kadar iş yapmaktan sorumlu değilim ben. Ben, birileri kurtulacak diye helâk olamam. Birilerinin îmanını kurtaracağım diye kendim îmansız gidemem, günahkâr gidemem. Birisinin çocuğu, birisinin eşi iyi olacak diye kendi çocuğumu, kendi eşimi kötü yapamam! Kötülüğe müsait hâle getiremem.

Müslümanlığım çok yoğun, çok sorunlu ama programsız değil. Programsız bir Müslümanlık sahibi değilim ben. Yoğunluğu kadar programı olan bir dinim var.

Bir sorunla karşı karşıyayız Kardeşler!

Konuya girmeden, altyapısını zihnimizde oluşturmak istiyorum. Ashâb-ı Kiram'dan itibaren bu sorun, yani yoğunluk sorunu bütün Müslümanların dikkatini çekti, çekiyor da. Zaten, sadece başımıza gelen felaketselere baksak bunu anlarız. Bir Endülüs faciasını hatırlamak bile yeterli. Bir Moğol faciasını, Haçlı faciasını hatırlamamız yeterli. Son yüzyılda Ümmet-i Muhammed olarak karşılaştığımız dertlerin dokümanı sadece kronolojik olarak çıksa; 1905'te bu, 1906'da bu, bir insan delirir. Bunları okumak bile delirtecek kadar büyük bir felaket. Karşımızdaki şer odağı olan İblis, çok projeli ve çok dallı budaklı çalışıyor, doğru. Müslümanlar olarak biz, şöyle bir hataya düştük, bu hatadan kurtulmanın çalışmalarını, inşâallah şu anda yapıyoruz. Allah (c.c), muvaffak etsin diye dua ediyoruz. Şimdi, ilk perspektifte dedik ki: "Bizim, gece ibadetinden ayakları şişinceye kadar namaz kılmaktan tek bir yetim çocuğun ağlamamasına; dünyanın en ücra köşesindeki insanın aç kalmamasına, çıplak kalmamasına kadar çok büyük bir yelpaze üzerinde iş yapan dinimiz var." Bunun tamamını idrak edecek kafa yapısına sahip olmayan Müslümanlar: "Banane! Bu İslam'dan canım, bu kadar da büyük gelmeseydi" demediler. Çünkü ucunda cennet var, kimse: 'Ben cennet istemiyorum.' demedi, diyemedi. Dese, kendisiyle çelişecek, baskı görecek. İnsanlar nâptılar? Bunlardan bir tanesini alıp tamamının yerine oturtmaya çalıştılar. Sofrasında on çeşit yiyecek bulamayanlar; kuru bir ekmek buldum, o kuru ekmeği kutsal hale getirdikleri gibi. Bir ekmek buldu; yanına reçel, peynir, zeytin bulamadı ya, o zaman; ekmeği öptü, okşadı, 'kutsaldır bu ekmek' dedi. Hâlbuki sofrasında çok çeşit olsa, istiyordu o. Bulamayınca, sadece zeytin bulunca mesela, her birini muhteşem mübarek bir nimet, çekirdeğiyle yedi. Çekirdeğini de değerlendirdi zeytinin. Yapması gereken belki oydu, buna itiraz edemeyiz. Nâpsın? Zeytinden başka bir şey bulamadı, içini yedi, dışını yedi, idare etti zeytinle. Birisi zenginleşip peynir de bulunca, pastırma da bulunca, kaşar da bulunca; 'bu zeytin iyi bir şey değil, bunu çöpe at' dese, o da yanlış. Nâptı? Hem peynir yedi, hem zeytin yedi. Gerekli olanı, böylece ortaya koymuş oldu.

Müslümanlar olarak biz, bu dünya konjonktüründe binlerce sorunla karşı karşıya kaldık. Baktık ki, şeytan, namazımızı da engelliyor, çocuklarımızı da aç bırakıyor, şehirlerimizi de berbat ediyor. Bir grup Müslüman, bilhassa Abbasi Devleti'nin çökmesiyle beraber, özellikle bu tarihe dikkat çekiyorum. Abbasi Devleti'nin çöküp yerine; Selçuklu Devleti'nin kurulduğu dönemden itibaren bir grup Müslüman tuttu, mesela gece ibadeti yapmayı, teheccüd kılmayı, sofranın bütünü gibi gören bir anlayış oturttu. Yani, sen gece teheccüde kalk, gerisine karışma. Özet olarak söylüyorum. Böyle direk bunu söyleyen; yok, belki de. Başka bir Müslüman, İslam'ın başka bir emrini, on Müslüman'ın bir araya gelip birbirlerine destek olmalarını bütün görevimiz gibi algıladı. Daha başka bir Müslüman, yetim çocuklarla ilgilenmeyi, yetimleri doyurup giydirmeyi; namazın da yerine geçecek kadar değerli hâle getirdi. Bunu, tâ Selçuklu Dönemi'nden, yani yaklaşık olarak bin seneden beri uygulanan bir proje olarak görebiliriz.

Hepsini yapamıyorum. Ne yapabiliyorum? "A" işini yapabiliyorum, "C" işini yapabiliyorum. 'Tamam, bundan sonra yapılması gereken iş, budur' deyiverdiler, uygulayıverdiler. Bu, bizim asrımıza geldiğinde, baktık ki; kabullenilmiş, peygamber onaylıymış gibi idrak edilmeye başlandı. Yer yer buna 'tasavvuf' ismi verildi, 'siyasi çalışma' dendi. Mesela, çok enteresan isimlendirme olarak "siyasal İslam tutkunları" dendi. Sanki İslâm'ın; siyaseti ayrı, tasavvufu ayrı, namazı ayrı imiş gibi. Ve birileri,

Müslümanları değerlendirirken; tasavvuf üzerinden yürüyen Müslümanlar, siyaset üzerinden yürüyen Müslümanlar, sivil toplum üzerinden yürüyen Müslümanlar gibi bir tasnif yaptılar. Bu tasnif, biraz daha derinleşti, cepheleşmeye kayd. 'A' türü çalışmayı yapanlar, 'B' türü çalışmaya zekât verirken; zekâtın da boşa gider, sakın oraya zekât kaçırma. Yani yabancı bir çalışma. 'B' türü çalışma yapanlar, 'A' türü çalışmaya; 'içimizdeki urlar, oyalanma noktalarımız bizim' diye bakmak istediler. Bunların haklı olan tarafları olabilir ama esasen ilk Müslüman nesle dönüldüğünde, Ashâb-ı Kiram'a dönüldüğünde, hepsini, onların yaptığını görüyoruz. Hepsini yaptılar. Biz, onların yaptıklarından birer parça yapıp, hepsinin yerine saymaya çalışıyoruz.

Netice olarak arkadaşlar, tekrar birinci cümleye döneceğim. Biz, mümin nesiliz, Mü'miniz elhamdülillah. İman ettiğimiz davamız, önceki nesillerden ya da önceki ümmetlerden bir nebze farklılık taşıyor. Bizim gece namazımız kadar; haramdan, zinadan kurtulmak kadar; insanlığın dertlerini taşımak gibi de ilave bir görevimiz var. Bu, gerçekten Ortadoğu'da, dört bin sene önce yaşamış bir Peygamberin Ümmet-i'nin görevinden çok daha ağır, çok daha çetrefilli. Şeytan, biraz daha profesyonelleşmiş, daha örgütlenmiş olarak Mü'min neslin karşısına çıkıyor. O zaman şeytan da, profesyonellik bakımından biraz daha geriye. Şimdi, biraz daha güçlendi. Ümmet-i Muhammed, daha örgütlenmiş, daha dallanmış budaklanmış sorunlarla karşılaştı. Bu, bizim yapamadıklarımızı bırakalım, yapabileceklerimiz üzerinden Allah'a kulluk yapalım. Biz sadece şehirleşmeyi becerebileceğimiz bari şehirleşelim. O da çünkü Ümmet-i Muhammede yüklenmiş bir görev. Kuran'ı Kerim, Ümmet-i Muhammed'e hitap ederken: "واستعمركم فيها" "Yeryüzünü de îmar etmeyi de; size yükledik" Allah (c.c) buyuruyor. Her hangi bir Müslüman, barakalarda yaşayarak Allah'a gittiğinde; şehirleşmemiş, yolları olmayan, plâni projesi olmayan, suları akmayan dünyada, teknolojinin getirdiği neyse, ondan istifade etmeden ahirete giden birisi; "eh ne güzel Müslüman!" olarak dirilemez. "واستعمركم فيها فا ستغفروها" istiğfar etmek, yani 'zikir ehli olmakla' ilgili âyetin öncesinde, 'yeryüzünü imar etmek' var. Ümmet-i Muhammed adına iktidar olan, şehir yöneten, ülke yöneten Ümmet-i Muhammed, insanları yöneten her hangi bir insan: "Müthiş imam hatipler açtım, Kur'ân herkese mecbur ettim, herkesi sabah namazına zorla götürdüm, sabah namazını kılmayanları işten attım." gibi bir işi, Allah'a; vazifesini yapmışlık dosyasıyla götüremez. Çünkü istiğfar etmek, yani Allah'ın huzurunda günahsız kul olmaktan önce, yeryüzünü imar etmekle ilgili emri vardı ayette. Ayet'in içinde, bir defa, dünyayı imar etmek görevi var. İstiğfârî, zühdü, takvayı anlatandan önce, dünyayı imar etmeyi emreden var ayetin içinde, aynı Kuran'da.

Dolayısıyla, Mü'min olarak biz, şehirleşmekten de sorumluyuz, şehirlerdeki ahlaktan da sorumluyuz, o şehrin camilerinden de sorumluyuz, ekonomisinden de sorumluyuz. Kendi kendimize sorumluluk alanlarımızı yönlendiremeyiz.

Burada, Arkadaşlar! Konumuza gelebiliriz. Bu noktadan sonra. Ümmet-i Muhammed'in, Ümmet-i Muhammed olarak, çok yoğun işimiz var. Bu, muhakkak bir iş listesi, işlere; işçi listesi oluşturmayı gerektiriyor. Bunu yapamazsak, bu sefer, işte bir grubumuz; öbür grubun yaptığı işi basit görecektir, 'boşuna çalışıyor' diyecek. Ters taraftan da, aynı mantıkla cevap verilecek. İnşallah, biz bu derslerimizde, -sürdürebildiğimiz kadarıyla- hangi işler bizim için daha öncelikli olmalı, hangi işlerde Rabbimiz'in rızası daha fazla var diye, bir proje ortaya koyacağız. Bu projeyi ortaya koyarken, arkadaşlar, bir kuralı da tespit etmem gerekiyor.

Biz, bin dört yüz sene sonra geldik. Allah'ın izniyle, Kuran'ımız ve Peygamberimiz'in sünneti bizim esasımızdır. Herhangi bir şekilde, Dinimiz'e; bir ilave yapacak, yok bizim. Yapsak; helak oluruz

zaten. Ancak, bugün karşılaştığımız olaylar var. İnsanlığın gündemine bugün gelen sorunlar var. Bu sorunların yüzde yüz Peygamber Aleyhis Selâm döneminde olanları var. Mesela, yetim; o zamanda vardı, bu zaman da var. Yetimi giydirmek; o zamanda ibadetti, bu zaman da ibadet. Bizim, bir de siyasal sorunlarımız var. Dün yoktu, bugün var. Mesela, siyaset üzerinden ele alırsak, dün olanların, bugün nasıl çözüleceği besbelli; ayetler var, hadis-i şerifler var. Yetim meselesinde olduğu gibi. Ama bugün dünya gündemine gelen; çünkü Müslümanların tanımadığı sorunlar var. Bunlarla ilgili iş listesi belirlerken, biz, 'o işleri, hangi sıraya koyacağız, o işle, yani dün olmayan, bugün olan işleri, hangi sıraya koyacağız, onların içinde, nasıl bir tasnif yapacağız?' konusu, Nurettin Hoca'nın İHH'da verdiği bir konferansla belirlenebilir bir çare değildir. Ne Nurettin Hoca'nın ne de Yusuf Karadavi'nin –Allah (c.c) ömrüne bereket versin- kanaatiyle belirlenebilecek ve herkesin kalp huzuru ile uygulayabileceği bir sonuç elde edilemez bu konularda. Bunlar ihtilafli olması doğal olan, Ümmeti Muhammed'in ön sıralarında duran âlimlerinin, önder şahsiyetlerinin kararlaştırması, bir söz birliği sağlaması gereken işler listesinde bunlar. Biz burada inşallah, bu, yeni ortaya çıkan konuları da, eskiden var olan konuları da, ikisini de ele alacağız, Ümmetin büyüklerinin; 'Bu böyledir!' diye asırlardan beri söylediği şeyleri, hatırlamış olacağız, yeni sorunlarımızı da inşallah, öneriler şeklinde konuşacağız. İHH'mızda oturup, bu işin önderleri, şahsiyetleri günün birinde mütâlalar ortaya koyacaklar; siyasi, ekonomik, konjonktürel konularda, yüzlerce belki olmayacak belki ama; on, yirmi, otuz örnek konuşacağız. Bu örneklerde, şunu peşinen söylüyorum; 'Sadece, zihin karıştırma fonksiyonunu icra edeceğiz, burada biz. Tek başımıza çözmemiz mümkün değil, böyle bir iddiada bulunmamız da mümkün değil, samimi bir iddia da olmaz zaten. İnşâallah: "Hangi işi önce yapalım, hangi işi yaparsam öncelikli bir iş yapmış olurum?" sorusuna cevap bulacağız.

Sadece bir örnek olsun diye zikrediyorum. Enine boyuna ele aldığım bir mesele değil. Bir kalp cerrahının, arkadaşlar, Cuma namazına on dakika kala hastaneye gelmiş, kalp krizi geçirmiş, Müslüman veya değil, bir insanı ameliyat odasına alırken, hemşireler: "Cuma Namazı'na mı, ameliyata mı?" sorusuna vereceğimiz cevap; buradaki cevaptır. Afrika'da 'su kuyusu' mu; Türkiye'de bir köyde çocuklara 'ipad' dağıtmak mı? Bu sorunun cevabını bulmaya çalışacağız. Öğle namazını, sünnetleriyle beraber on rekat kılıp, yirmi dakika öğle namazına huzur içerisinde vakit ayırmak mı, yoksa; lisede gençlerle oturup onlara sohbet ortamı, bana yarım saat vakit ayrılmış zaten, sadece farzı kılıp beş dakika farza ayırıp, yirmi beş dakikasını da gençlere tebliğe ayırmak mı?

Çünkü işimiz çok, yükümüz çok ağır, yapacak işlerimiz çok. Bunlardan hangisini yapacağız? Bir başka örnek, yirmi beş yaşında bir gencin, İHH'nın görevlendirmesi ve acil bir görevinden dolayı, mesela Endonezya'ya, üç aylığına bir göreve gitmesi mi; nişanlanıp, evlenip bir ay sonra o göreve gitmesi mi? Bunun hangisini tercih edeceğiz. Yani, 'düğünüm' mü öncelikli, 'Ümmet-i Muhammed'in filan cephesindeki çok acil bir görev mi' çok acil? Yeri gelecek, şunu da konuşacağız, konuşmak zorundayız: "Gusül abdesti almam gerekiyor, cünüplükten kurtulmak için. Gusül, asgari suyu ısıtıldığında işte şofben ısınacak vs. yirmi dakika alacak. Teyemmüm sadece bir dakika, iki dakika alacak. Ve bir Müslümanın cenazesine yetişmek zorundayım. Ya da cenaze olmaması için acilen çıkmam lazım. Gusülden feragat edebilir miyim? Bir Müslümanın acil pozisyonu için. Yoksa cünüp cünüp Müslümanın eline tutmaktansa; guslünü yap, sonra git Müslümana mı demeliyim?" İş listesinden bunu kastediyoruz. Bu liste üzerinde nasıl bir çalışma yapacağımızın yüzlerce örneğini konuşmayacağız. Yüzlerce örnek konuşma imkânımız yok. Neden yok yüzlerce örnek konuşma imkânımız? Biz, buradaki kapasitemize itibarla biraz önce söyledim, her meseleyi çözme imkânına sahip değiliz. Ama, bir çığır açabiliriz, gündem oluşturabiliriz. Bu gündem üzerinden yeni yeni fikirler Allah'ın izniyle çıkar. Biz, iyi niyetle, yapabildiğimiz kadarını yaparız. Rabbimizden, rızasını umarız.

İnşallah bundan sonraki dersimizde, bu gündemle başlayacağız. Şimdi, sadece zihinlerimizde öncelikli işlerle neyi kastettiğimizi, neden böyle bir gündem oluşturma ihtiyacı hissettiğimizi konuştuk. Bir dahakine inşallah, devam edeceğiz.

Vel'hamdü Lillâhi Rabb'il âlemin.